



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Karly Cháberové a soudců Štěpána Výborného a Jana Kratochvíla ve věci

žalobkyně: **D. S.,**
Státní příslušnost Ruská federace

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu
cizinců**
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 10. 2017, č. j. MV-15075-7/SO-2017

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a průběh řízení před správním orgánem

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhá přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále jen „žalovaný“), zamítlo její odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 5. 11. 2016, č. j. OAM-16154-32/DP-2015. Tímto rozhodnutím správní orgán I. stupně zamítl podle § 46 odst. 1 a § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), žádost žalobkyně o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, neboť byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu žalobkyně na území.

2. Ze správního spisu k dané věci vyplynulo, že žalobkyně podala dne 11. 6. 2015 žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu dle § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, a to za účelem podnikání – OSVČ. Dle cizineckého informačního systému žalobkyně pobývala na území od roku 2013 a poslední realizovaný dlouhodobý pobyt za účelem jiného/ostatního s dobou platnosti od 11. 12. 2014 do 30. 6. 2015 jí byl povolen na základě potvrzení o studiu na International Prague University, o. p. s. (dále jen „IPU“).
3. Správnímu orgánu I. stupně při prověřování pobytového oprávnění jiného cizince vznikly pochybnosti o řádném fungování IPU, neboť tato vzdělávací instituce vydávala potvrzení o studiu pro cizince, kteří následně neplnili účel povoleného pobytu. Správní orgán I. stupně tedy při posuzování žádosti žalobkyně prověřil, zda řádně studovala v období od 11. 12. 2014 do 30. 6. 2015 na IPU, a tedy zda plnila účel svého pobytu.
4. Žalobkyně ve svém vyjádření ze dne 1. 10. 2016 uvedla, že od 19. 1. 2015 má živnostenský list a podniká v oboru účetnictví. Dle výpisu z živnostenského rejstříku žalobkyně zahájila živnostenské podnikání dne 19. 1. 2015, což rovněž vyplynulo z potvrzení o stavu závazků týkajících se pojistného na sociálním zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, které vydala Pražská správa sociálního zabezpečení. Taktéž z vyúčtování záloh na pojistné na důchodové zabezpečení za rok 2015 je zřejmé, že žalobkyně zaplatila první zálohu na pojistné na důchodové pojištění za měsíc leden 2015.
5. Dne 16. 12. 2015 správní orgán I. stupně provedl s žalobkyní výslech dle § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Žalobkyně uvedla, že na IPU studovala kurz managementu, který trval půl roku do léta (zároveň začala od února 2015 podnikat). Jednalo se o komerční kurz, žádné přijímací zkoušky neabsolvovala, pouze zaplatila a mohla začít studovat. K otázce, kdo je rektorem IPU uvedla, že *„Lyskova nebo tak nějak, nepamatuji si její jméno přesně. Nesetkali jsme se“*. Její referentkou byla pravděpodobně dcera rektorky, Alina, s níž vyřizovala studijní záležitosti. Adresu výuky si přesně nepamatovala (*„Stodůlky, Praha 5, ulice Na Motorce nebo něco takového“*), dopravovala se tam metrem na zastávku Stodůlky, pak šla občas pěšky, občas autobusem (číslo autobusu ani zastávku si nepamatovala). Na IPU studovala management v ekonomickém oboru, finance, marketing. Na otázku, jak se jmenovali lektori, odpověděla, že *„např. to byl Andrej, příjmení si nepamatuji. Vyučoval nás management. Na dalšího vyučujícího si nevzpomenu“*. Žalobkyně nevěděla, kolik na IPU vyučovalo lektorů, ona osobně měla asi tři. Společně s ní navštěvovalo kurz cca 10 studentů, občas podepisovali prezenční list. Zkoušky skládala pouze na konci studia, většinou ústně, občas psala písemný test. K otázce, zda má doklad o dosaženém vzdělání, uvedla: *„Ne. Pro mě už to nebylo důležité, nepotřebovala jsem certifikát. Zároveň jsem u toho podnikala, takže jsem neměla tolik času se tomu věnovat“*. Své studium nemohla ničím doložit, se studiem byla spokojená a dodala, že *„neměla jsem čas studovat nic složitějšího. Začala jsem podnikat a potřebovala jsem vydělat peníze. Proto jsem chodila pouze na kurz managementu, abych získala nějaké další vědomosti, ale nebylo to tak časově náročné“*. K tomu, odkdy vykonává samostatnou výdělečnou činnost, uvedla, že někdy od února 2015. K otázce, proč podala žádost o změnu účelu pobytu až v červnu 2015, když od

začátku roku 2015 podniká, uvedla: „*Chodila jsem na kurz managementu na IPU a zároveň jsem myslela, že musím mít nějaké výpisy ohledně příjmů. Musím doložit nějaké doklady o svém příjmu, o tom, že mám své klienty atd. Biometrickou kartu jsem měla až do června 2015, tak jsem požádala až v červnu*“.

6. S ohledem na výše řečené správní orgán I. stupně zamítl žádost žalobkyně o vydání povolení k dlouhodobému pobytu, neboť dospěl k závěru, že žalobkyně neplnila účel povoleného pobytu za účelem jiné/ostatní, což považoval za jinou závažnou překážku ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Rozhodnutí nemělo nepřiměřený dopad do rodinného a soukromého života žalobkyně.
7. Dne 24. 11. 2016 podala žalobkyně proti rozhodnutí prvního stupně odvolání, v němž mj. namítla, že otázka fungování IPU není pro řešený případ rozhodující, s podáním žádosti o změnu účelu pobytu vyčkala 3 měsíce, aby mohla doložit pravidelný měsíční příjem, správní orgán neprokázal, že neplnila účel pobytu, žalobkyně plní své zákonné povinnosti vztahující se k podnikání.
8. Odvolání žalobkyně zamítl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím s odůvodněním, že během řízení bylo dostatečně prokázáno, že žalobkyně v období od 11. 12. 2014 do 30. 6. 2015 neplnila účel pobytu, neboť fakticky podnikala. Otázka fungování IPU pro tento závěr nebyla rozhodující. Správní soudy konstantě judikují, že neplnění účelu pobytu je třeba považovat za jinou závažnou překážku pobytu žalobkyně na území, a tedy za důvod pro zamítnutí žádosti.

II. Obsah žaloby

9. Žalobkyně v žalobě namítá, že správní orgány při posouzení její žádosti vycházely pouze z výsledku ze dne 16. 12. 2015 a zároveň posuzovaly pouze časový úsek posledního realizovaného pobytu. Žalobkyně odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2012, č. j. 9 As 80/2011-69, a ze dne 6. 11. 2014, č. j. 9 As 219/2014-39, podle nichž je za závažnou překážku pobytu možné považovat pouze případ, kdy cizinec převážně neplní účel, pro který mu byl pobyt povolen.
10. Žalobkyně pobývala na území České republiky nejdříve na základě dlouhodobého víza za účelem jiné/ostatní a následně na základě dlouhodobého pobytu za stejným účelem od 17. 3. 2012. V jejím případě tedy nelze hovořit o převážném neplnění účelu povoleného pobytu. Žalobkyně na území České republiky přicestovala za účelem doplnění vysokoškolského studia, kterého dosáhla ve svém domovském státě. Prvotním předpokladem bylo osvojení si českého jazyka, a proto žalobkyně nejprve absolvovala jazykové kurzy. V tomto období získala Osvědčení o uznání vysokoškolského vzdělání a kvalifikace v České republice, které jí udělila Masarykova univerzita. Zároveň v období od 7. 10. 2014 do 19. 2. 2015 absolvovala vzdělávací program Účetnictví s využitím výpočetní techniky pro pracovní činnost účetnictví, a to ve vzdělávacím zařízení akreditovaném Ministerstvem školství, mládeže a tělovýchovy (dále jen „MŠMT“) MAVO, s. r. o. Všechny tyto vzdělávací aktivity spadají do účelu dlouhodobého pobytu jiné/ostatní, neboť se nejedná o studium podřaditelné pod § 15 odst. 1 zákona č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře.
11. Žalobkyně je přesvědčena, že zákon o pobytu cizinců nezakazuje, aby cizinec naplňoval v rámci určitého pobytového oprávnění další účel pobytu. Žalobkyně podala žádost o změnu účelu pobytu až 11. 6. 2015 s ohledem na znění zákona o pobytu cizinců, dle něhož

je začínající podnikatel povinen předložit výpisy z účtů za nejméně 6 měsíců předcházejících podání žádosti. Pokud by žalobkyně podala žádost dříve, správní orgány by o ní nerozhodly do doby splnění podmínky finančního zabezpečení a žalobkyně by nemohla naplňovat účel nového pobytu.

12. Skutečnosti zjištěné v souvislosti s prověřováním IPU se vztahují k období konce roku 2015 a počátku roku 2016, kdy již měla žalobkyně více než 6 měsíců podanu žádost o změnu účelu pobytu.
13. V replice ze dne 27. 3. 2018 žalobkyně doplnila, že správní orgány v jejím případě zneužily své správní uvážení a při rozhodování byly ovlivněny probíhajícím řízením se vzdělávacím zařízením IPU, které dosud nebylo pravomocně ukončeno.
14. Žalobkyně žádá, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

15. Žalovaný ve vyjádření k žalobě zopakoval svoji argumentaci obsaženou v odůvodnění napadeného rozhodnutí a dodal, že zásadním důkazem o neplnění účelu pobytu ze strany žalobkyně byl její výslech a tato skutečnost nepředstavuje vadu řízení (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 10. 2017, č. j. 6 Azs 302/2017-27). Žalobkyně při výslechu sama přiznala, že začala podnikat a na studium neměla dostatek času.
16. Z konstantní judikatury správních soudů je zřejmé, že při posuzování plnění účelu pobytu je nutno vycházet z posledního realizovaného pobytu, nikoliv z celkového neplnění všech realizovaných pobytů stejného účelu. Přestože není v zákoně o pobytu cizinců stanovena lhůta pro podání žádosti o změnu účelu pobytu, z judikatury Nejvyššího správního soudu plyne, že cizinec je povinen plnit účel pobytu po jeho celou dobu. Žalobkyně tedy nebyla oprávněna podat žádost o změnu účelu povoleného pobytu až po dlouhé době neplnění účelu pobytu.
17. Právní předpisy umožňují držitelům oprávnění k dlouhodobému pobytu za účelem jiné/ostatní vykonávat podnikání již během studia. Z hlediska zákona o pobytu cizinců je však zásadní, aby tito cizinci nadále plnili účel povoleného dlouhodobého pobytu za účelem studia. Důvod přdestřený žalobkyní, tedy že shromažďovala podklady pro účely získání nového pobytového oprávnění, není přípustný, neboť povolený pobyt nelze chápat pouze jako „čekárnu“ na splnění podmínek pro získání jiného pobytu.
18. Žalovaný žádá, aby soud žalobu zamítl.

IV. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

19. Soud o věci rozhodl bez nařízení ústního jednání postupem podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), neboť účastníci takový postup soudu akceptovali.
20. Soud dle § 75 s. ř. s. přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonnosti, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

21. Dle § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců „Cizinec, který hodlá na území pobývat za jiným účelem, než který mu byl povolen, je povinen požádat ministerstvo o udělení nového povolení k dlouhodobému pobytu. Nové povolení k dlouhodobému pobytu nelze udělit v případech uvedených v § 33 odst. 1 nebo 3 s výjimkou případů uvedených v § 42 odst. 2. Cizinec, který hodlá na území pobývat za účelem podnikání, může o takovou změnu požádat, pokud je držitelem platného povolení k dlouhodobému pobytu a na území pobývá po dobu delší než 2 roky“.
22. Dle § 46 odst. 1 zákona o pobytu cizinců „pro povolení k dlouhodobému pobytu platí obdobně § 31 odst. 1, § 33, 34, 37, 38, § 55 odst. 1, § 56, § 58 odst. 3 a § 62 odst. 1 vztahující se na dlouhodobé vízum“.
23. Dle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců „dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území“.
24. Jádrem sporu v řešené věci spočívá v posouzení, zda žalobkyně v průběhu svého posledního realizovaného pobytu (od 11. 12. 2014 do 30. 6. 2015) neplnila účel pobytu a zda lze v této skutečnosti spatřovat závažnou překážku pobytu žalobkyně na území.
25. Úvodem se soud zabýval námitkou, dle níž správní orgány při zjišťování skutkového stavu věci vyšly toliko z výsledku žalobkyně ze dne 16. 12. 2015; tato námitka není důvodná. Soud předně podotýká, že žalobkyně v žalobě nespecifikovala, v čem konkrétně by užití tohoto důkazního prostředku mělo být k újmě jejích práv. Soud proto z obecného hlediska odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 10. 2017, č. j. 6 Azs 302/2017-27, dle něhož je výsledek účastníka řízení zásadně přípustným důkazním prostředkem pro zjištění skutkového stavu věci. Nejvyšší správní soud uvedl, že „*ačkoliv zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, jakožto obecný procesní předpis s výjimkou sporného řízení výsledek účastníka jako obecný důkazní prostředek neupravuje, v posuzovaném případě se uplatní zvláštní úprava výsledku účastníka v řízení podle zákona o pobytu cizinců (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 2. 2014, č. j. 4 As 166/2013-25, a ze dne 6. 2. 2014, 6 As 147/2013-29). Podle § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců je správní orgán oprávněn vyslechnout účastníka řízení, je-li to nezbytné pro zjištění skutečného stavu věci (...)*“.
26. Nadto není pravdou, že by si v řešené věci správní orgány neopatřily i další podklady za účelem zjištění skutkového stavu věci. Při rozhodování vyšly rovněž z výpisu z živnostenského rejstříku žalobkyně, z potvrzení o stavu závazků vydaného dne 7. 4. 2016 Pražskou správou sociálního zabezpečení, z vyúčtování záloh na pojistné na důchodové zabezpečení za rok 2015 a rovněž podpůrně z obecných informací ohledně fungování IPU. Výsledek žalobkyni přitom umožnil osobně se vyjádřit ke všem skutečnostem podstatným pro řízení o její žádosti a správním orgánům nelze klást k tíži, že z takto zjištěných skutečností vycházely při svém rozhodování. A pro úplnost soud uvádí, že veškeré zjištěné skutečnosti se vztahovaly (a takto byly též ze strany správních orgánů hodnoceny) k době realizace posledního povoleného dlouhodobého pobytu žalobkyně, tj. do 30. 6. 2015.
27. K otázce plnění účelu pobytu soud uvádí následující. Zákon o pobytu cizinců je založen na tom, že pobyt cizince nad 90 dní na území České republiky musí být odůvodněn, např. dlouhodobým zaměstnáním, podnikáním či studiem (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 12. 2011, č. j. 7 As 82/2011-81). Je přitom věcí suverénního státu, za jakých podmínek cizince vpustí či nepustí na vlastní území a zda

shledá, že důvody pro vpuštění této osoby na území přetrvávají i poté, kdy uplynula doba, po níž jí byl vstup a pobyt povolen (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 9. 2009, č. j. 9 As 95/2008-45, a usnesení Ústavního soudu ze dne 12. 7. 2005, sp. zn. I. ÚS 38/04). Účel, pro který byl cizinci povolen pobyt, tudíž musí být skutečně naplněn. Pro posouzení, zda cizinec porušil podmínku plnění účelu pobytu, je nutné hodnotit konkrétní skutkové okolnosti; zejména rozsah období, kdy tento účel nebyl plněn, a důvody tohoto neplnění (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 8. 2012, č. j. 3 As 15/2012-29). Za závažnou překážku prodloužení pobytu cizince je pak třeba považovat situaci, kdy účel pobytu nebyl plněn po „většinu doby“ povoleného pobytu (viz např. rozsudek ze dne 18. 9. 2014, č. j. 7 Azs 144/2014-35).

28. Splnění podmínky plnění účelu po „většinu doby“ je přitom nutné vztáhnout k poslednímu realizovanému pobytu, nikoliv k předcházejícím pobytovým oprávněním cizince. Ačkoliv totiž mohou jednotlivá povolení k pobytu na sebe navazovat, jedná se o samostatná pobytová oprávnění, která se od sebe mohou lišit co do účelu. V rámci každého konkrétního povolení pobytu je přitom cizinec povinen plnit jeho účel, takže správní orgán není povinen zkoumat, zda cizinec plnil účel i pobytů předcházejících a zda se vcelku jednalo o převážnou část doby (viz rovněž rozsudek zdejšího soudu ze dne 11. 1. 2018, č. j. 6 A 216/2016-42). Podpůrně lze v této souvislosti odkázat taktéž na aktuálně účinné znění § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců (ve znění zákona č. 222/2017 Sb.), dle něhož „nové povolení k dlouhodobému pobytu dále nelze udělit, jestliže cizinec neplnil před podáním žádosti o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu na území účel, pro který mu bylo povolení k dlouhodobému pobytu vydáno; to neplatí, pokud cizinec prokáže, že se jednalo o neplnění účelu ze závažných důvodů po přechodnou dobu“. Z uvedené citace je zřejmé, že plnění účelu pobytu se posuzuje ve vztahu k povolení, které bylo cizinci vydáno před podáním žádosti o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu na území.
29. Soud se přitom ztotožnil se závěrem žalovaného i správního orgánu I. stupně, že žalobkyně v průběhu svého posledního realizovaného pobytu (tj. od 11. 12. 2014 do 30. 6. 2015) neplnila jeho účel, neboť namísto studia se fakticky věnovala podnikání. Uvedené beze všech pochybností vyplývá z potvrzení doložených Pražskou správou sociálního zabezpečení, dle nichž žalobkyně zahájila samostatnou výdělečnou činnost dne 19. 1. 2015 a první zálohu na pojistné na důchodové pojištění zaplatila za měsíc leden 2015, a dále z výpisu z živnostenského rejstříku, podle něhož žalobkyně zahájila živnostenské podnikání dne 19. 1. 2015. Především však tuto skutečnost potvrdila sama žalobkyně, která během výslechu uvedla, že podniká zhruba od února 2015 a uvedla další podrobnosti vztahující se k jejímu podnikání (jména svých klientů, výši svého příjmu, místo práce atd.). Taktéž potvrdila, že z důvodu své podnikatelské činnosti neměla čas studovat něco náročného a potřebovala vydělat peníze.
30. Další část její výpovědi pak vzbuzuje pochybnosti o tom, zda skutečně navštěvovala kurz na IPU, který odůvodňoval její pobyt za účelem jiné/ostatní. Žalobkyně zejména nebyla schopná uvést jména svých vyučujících, neznala adresu místa výuky (žalobkyně udala ulici Na Motorce, která však neexistuje), nepamatovala si zastávku či číslo autobusu, kterým se na místo dopravovala, budovu popsala jako třípatrovou, ačkoliv dle sdělení Policie ze dne 8. 2. 2016, která v prostorách IPU provedla kontrolu, se jednalo o jednopatrovou budovu. Žalobkyně taktéž nedisponovala doklady o složení zkoušek či o ukončení studia.

31. Na základě těchto skutečností lze proto učinit závěr, že žalobkyně neplnila účel pobytu jiné/ostatní, neboť z provedených důkazů vyplynulo, že byla ke studiu na IPU zapsána toliko formálně, aniž se v tomto prostředí aktivně pohybovala a účastnila se zapsaného kurzu. Je totiž vysoce nepravděpodobné, že by se žalobkyně několik měsíců poté nemohla rozpomenout, jakým způsobem se pět dnů v týdnu dopravovala na místo kurzu, jak se jmenovali její vyučující (v jejím rodném jazyce) a jak vypadala samotná budova, kde kurz probíhal.
32. Soud proto uzavírá, že žalobkyně v období od 19. 1. 2015 do 30. 6. 2015 neplnila účel povolení k dlouhodobému pobytu za účelem jiné/ostatní, což je v souladu s ustálenou judikaturou nutno považovat za jinou závažnou překážku pobytu na území, a tedy důvodem pro zamítnutí žádosti ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2012, č. j. 9 As 80/2011-74, či ze dne 14. 1. 2016, č. j. 7 Azs 313/2015-35). Navíc nelze odhlédnout od skutečnosti, že takto účel pobytu neplnila po většinu doby povoleného pobytu (leda od 11. 12. 2014 do 19. 1. 2015, a to z období od 11. 12. 2014 do 30. 6. 2015).
33. Za závažný důvod, který by odůvodňoval neplnění účelu pobytu, pak nelze považovat ani skutečnost, že žalobkyně dle svého tvrzení usilovala o získání příjmů pro splnění podmínky dle § 46 odst. 7 zákona o pobytu cizinců. Platí totiž, že cizinec je povinen plnit účel povoleného pobytu po celou jeho dobu, a to nikoliv formálně, ale fakticky. Pobytové oprávnění tedy nemůže sloužit pouze pro tzv. překlenutí doby, než cizinec získá povolení k pobytu, o něž skutečně usiluje.
34. Konečně pak jiné řešení případu nelze odůvodnit ani odkazem na § 174a zákona o pobytu cizinců, tedy s ohledem na dopad rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobkyně. Správní orgán I. stupně uvedl, že dle Cizineckého informačního systému žalobkyně nemá na území České republiky žádné rodinné příslušníky a tuto skutečnost potvrdila sama žalobkyně ve své výpovědi. K zásahu do soukromého života žalobkyně pak správní orgán uvedl, že vzhledem k jejímu věku a k poměru let strávených na území domovského státu a na území České republiky neexistuje nepřekonatelná překážka, proč by se žalobkyně nemohla do své země vrátit, tím spíše, že tam má stále rodinné zázemí. Nadto zamítnutí žádosti nevylučuje, aby žalobkyně při splnění zákonných podmínek získala nové pobytové oprávnění. Žalobkyně v žalobě stran zásahu rozhodnutí do jejího soukromého a rodinného života neuvedla žádné nové skutečnosti nebo námitky, a proto soud neshledal žádný důvod, aby se od výše uvedeného odůvodnění odchýlil.

V. Závěr

35. Žalobkyně se svými námitkami tedy neuspěla; jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, městský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
36. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému pak v řízení o žalobě nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 22. května 2019

JUDr. Karla Cháberová v. r.
předsedkyně senátu